

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 70.

Ottende Session.

25de Møde.

Mandagen den 12te Januar. Aften. Kl. 7.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Nei det ærede Medlem har ingen Tvivl om Principet, men dersom jeg ikke tog Feil, saa holder det ærede Medlem for Aarhus (v. Dockum) Principet for rigtigt for de Smaa, men mener, at det var bedst, at de Store havde noget Fast. Dersom han ved Siden deraf havde sagt: noget Fast, om det ogsaa kun var ringe, saa havde der heller ikke været Noget i veien, men naar vi høre, at de Store skulle have noget Fast, som skal være mere sikkert end Dyrctidstillæg, saa er jeg bange for, at man dermed mener Noget, som er overflødig, naar Priserne ere billige, og tilstrækkelig, naar de ere dyre. Men det er netop det, som vi Andre ville undgaae, og det er just paa Grund af denne Betragtning, at det altid bliver tvivlsomt, om ikke Minoritetens Forslag er det fordeeligste. Jeg for min Part er det ærede Medlem takkyldig for de statistiske Data, han har bragt ind, og som ere tilgængelige for Alle, og jeg vil gjerne indrømme, at naar en Maalestof af denne Art til næste Aar, naar vi raadslaae om en saadan Lov, kommer frem istedetfor Bygget, skal jeg være meget nær ved at stemme for den, men vi maae vel lægge Mærke til; at naar vi tale om, at Portionerne for visse Stater ere stegne i Pris, saa ligger det ikke alene deri, at Priserne ere dyrere, men ogsaa deri, at Kosten er bleven bedre hvert Aar, deri at ved den Offentlighed, der er trængt ind i alle Forhold, ved det Lighedsprincip, som

vor Forfatning overalt har bragt tilveie, gaae flere Folk med Briller paa nu end før, eller rettere sagt, de see klarere uden Briller: Controlen er strengere, og derved ere Levnetsmidlerne blevne bedre, Leverancerne strengere overholdte og altsaa Priserne dyrere. Det er derfor ikke ganske paalideligt at anstille en saadan Sammenligning, som forresten har en ikke ringe Betydning. Jeg kommer tilbage til, at hele Betydningen af denne Votering ligger deri, at vi ved at holde os til Minoriteten faae en permanent Dyrctidslov, som bliver staaende, indtil vi kunne enes med Regjeringen om Gængeringsloven, og altsaa have frie Hænder med Hensyn til denne, og at vi omvendt, naar vi ikke gjøre det, hengive os endnu mere paa Tro og Love til Regjeringen, som igjennem Forslagsretten udøver og maa udøve en stor Indflydelse. Havde vi nu i Mellemtiden fra forrige Session seet, at dette Forhold, denne Betragtning havde udøvet en vis Indflydelse, navnlig der, hvor man i saa mange Aar har erkjendt det Nyttige i Portionsforsyningen, saa vilde jeg sige, at da var al Frygt i saa Henseende forbi, men vi have jo gjennem en lang Erfaring seet, hvor heldigt det er med Hensyn til de Smaa at sikkre dem Kosten, og at man har vægret sig derimod for de Store og givet dem saa mange Penge, man kunde faae; dette er noget Fast, men det er for Meget. Denne Betragtning maa gjøre os mere ængstelige, og det er ligeoverfor den, vi befinde os. Dersom man kunde være vis paa bestandig at fastholde det her udtalte Princip, saa vilde jeg raade til at tage Vædringsforslaget tilbage.

J. A. Hansen: Naar der fra tvende ærede Taleres Side er yttret Omstøtte om, at